

יום שני, א' בחשוון התשפ"ו
12 באוקטובר 2026

נאומו המלא של ראש חטיבת התכנון ומנהל כוח האדם בצה"ל היוצא,

תת-אלוף שי חיים טייב

מודה אני לפניך

מלך חי וקיים

שנתת לי את הזכות הגדולה

והטלת עלי את החובה העצומה

רבה אמונתך

אנא השם אלוקיי ואלוקיי אבותיי, מפקדיי, פקודיי, חיילי וחיילות צה"ל, בני משפחתי - אהוביי

תבוא לפניכם תפילתי, שאין אני עז פנים וקשה עורף לומר לפניכם

צדיק אני ולא חטאתי - אבל חטאתי, עויתי, פשעתי,

והאחריות כולה שלי.

אמרתי לעצמי - לנו זה לא יקרה

בחרתי בנוח ולא בנכון. **בחרתי** לנסוע לקריה ולא לדרום.

גאתי במחשבה, בדיבור ובמעשה

דיברתי דופי ולשון הרע

הקלתי ראש בדברים

ויעדתי אנשים למחלוקת ולעבירה

זלזלתי בדבריכם

חמדתי כבוד וכוח

טפלתי שקר ומרמה

יעצתי עצות רעות

כיחשתי לאמת ולמציאות

לא זכרתי מאין באתי ולאן אני הולך

נקמתי ונטרתי בליבי

סרתי מדעתי המקצועית והערכית

פעלתי לאט מידי ומאוחר מידי

ציערתי פקודים ומפקדים ואהובים

קישיתי עורף ולא שיניתי דעה

רדפתי אחרי שררה

שכחתי את מקור כוחי

תעיתי ותעתעתי ואכזבתי, ולא עמדתי בציפיותיכם

ואתם הייתם ראויים להכל, ואני הרשעתי

ראש אגף כוח האדם, אלוף דדו-בר כליפא

אלופי צה"ל בסדיר ובמילואים

אנשי משרד הבטחון

אלוף משנה נועם ארבלי, חבר ואדם בעל תושייה לפתור כל בעיה

רבנים ואנשי ציבור

בני משפחתי האהובים

משפחת יגר-אשר

אורחים יקרים, מפקדים וחיילים

מכובדיי כולם,

בחודש יוני אלפיים עשרים ושלוש נכנסתי לתפקיד ראש חטיבת התכנון ומנהל כוח-האדם לאחר קרוב ל-30 שנות שירות. תפקיד שהוא פסגה מקצועית חד-פעמית. מקום שאמור היה להביא לידי ביטוי את כל הנסיון שצברתי, את הרעיונות, את המחשבות ואת התוכניות. **כולם יחד אמורים היו להמשיך לקיים, ולבנות ולחדש את צה"ל לשנים הבאות, לשמור מכל משמר על מודל צבא-העם, לאפשר ליותר אנשים להצטרף אליו, ולחזק את תעודת הביטוח שכל העם סמך וסומך עליה.**

היו תוכניות - מוסברות בלא מעט שורות, אבל רגע לפני שאלה הפכו לפעולות ממשיות התהפכה הקערה על פיה. ביום שמחת התורה, תשפ"ד, צה"ל, וכולנו בתוכו, **ואני בוודאי**, נתפס בקלקלתו ונכשל באופן העמוק ביותר בעמידה בציווי הבסיסי שלו. אזרחים, חפים מכל פשע, גברים, נשים וילדים נרצחו ונחטפו בידי אויב אכזר ועמדו חסרי אונים כשהצבא לא בא. לוחמים גיבורים נפלו על משמרתם, אבל לא היה בכך די. התחושות היו ועודן קשות מנשוא - הכאב, הצער, הבושה והאכזבה העצמית הופיעו במלוא עוצמתם ולא ירפו לעולם. **כשלנו, עוינו, הרשענו.**

בצל ההלם והאסון הנורא, אזרחים, אנשי כוחות הבטחון וחיילי וחיילות צה"ל הגיבורים התעשתו והשיבו מלחמה שערה, לחמו כאריות, השיגו השגים חסרי תקדים בכל הגזרות, **ויצרו ויוצרים, כבר שלוש שנים, מציאות חדשה בכל הזירות.** מחיר המלחמה כבד ונורא, גיבורים הלכו לבלי שוב, למען מטרה שאין ממנה צודקת, תוך שהם משאירים אחריהם אומה גאה, אך כואבת ומדממת. **מכאן, מעל הבמה הזו אני מרכין שוב ראש ומבקש את סליחתה של החברה הישראלית כולה, מחבק את משפחות הנופלים ומאחל ומתפלל להחלמת הפצועים.**

הצורך המבצעי הכפיל ושילש וריבע וחימש את עצמו, ואף יותר, בין רגע. לצה"ל חסרו, ועדיין חסרים, אלפי חיילים כדי להקל בעומס ולממש את כלל הצרכים. אבל בצד זאת, מערך המילואים, שצומצם והודמם לאורך השנים, התגלה במלוא תפארתו ועשרות אלפי לוחמים ומתנדבים זרמו ישירות לגזרות. גם הנוער הישראלי הוכיח שמיהרנו להספיד אותו והצביע ברגליים - בכמות המתמיינים לסיירות, בנשים לוחמות, במוטיבציה ליחידות, ביציאה לפיקוד ולקצונה ובכל מקום שאליו נקרא. **וכולם לחמו יחד בקרבות גבורה, ברעות ובאחוה, בנכונות ובהקרבה.**

גם אתם, אנשי חטיבת התכנון ומנהל כוח האדם, לא עמדתם מנגד. בראשית הצירים הפנמתם שצה"ל חייב להיות גדול יותר, חזק יותר, כשיר יותר. **החלטתם שמעכשיו לא מסבירים מה אין, אלא דוחפים ואומרים איך כן.**

'אין בעל הנס מכיר בניסו' ולכן אני כאן כדי לספר לכם מה אתם עשיתם - אימצתם דרך חשיבה ועשייה שרואה את השלם שגדול מסכום חלקיו - חובה, מילואים, חרדים, לוחמות, מיעוטים, עולים, עתודאים, הפרט, המשפחות והמשתחררים. בניתם תשתיות מקצועיות ואנושיות שמגלמות את זה שאנחנו צריכים את כולם ושלכולם יש מקום.

גייסתם ושיבצתם - יותר אנשים, יותר כשירים ויותר בקצה. ייצבתם את משך שירות החובה בחקיקה. הייתם ראשית צירים ומנוע הצמיחה לבנין כוח אדם רחב היקף בסדיר - שמסתכל על המילואים, וממלא את השורות החסרות ומחזק את היחידות וממצה את האור הבוקע מהנערים ומהנערות.

הייתם מניעים ושותפים לבנין כוח חסר תקדים במילואים - לחטיבות דוד ולחטיבת השומר, לפלוגות אין ספור, בהלכה למעשה, בהגנה האווירית ובמיצוי אלפי משרתים כאן בסככה הזו, ובצבא כולו. חיזקתם ועיצבתם את הטיפול ואת המבט הכולל על הפרט, ועל סביבתו ומשפחתו, שהם מקור כוחות ועוצמתו. קבעתם סדרי עדיפויות ומדרגים בתוך צה"ל, ובשדה הלאומי הובלתם לפעולות ולהחלטות ממשלה בהיקף של עשרות מיליארדי שקלים. בניתם את שנת ה-12, שנת ההכנה לאזרחות ולשירות, מיזם לאומי חסר תקדים שעוד נועדו לו גדולות. הרחבתם את שורות העתודה האקדמית והטכנולוגית, שעליה בין היתר עוצמתו של צה"ל נשענת, במאות רבות של מצטרפים חדשים מכל האוכלוסיות ובכל הגוונים.

פתחתם את שערי צה"ל בפני בני הציבור החרדי במגוון יוצא דופן של מסלולים ושיטות, שמשרתים את הצורך המבצעי ומרחיבים את השורות. אפשרתם את בנייתו של אמון אצל הציבור ויצרתם אמון בצבא שנכון הדבר ושאפשר. הנעתם מהפכה, שכבר באה לידי בשלל יחידות ובכמות המתגייסים, ואני מאמין שהיא בתחילתה ושבעקבותיהם יבואו עוד רבים אחרים.

חשבתם ועשיתם ועוד תעשו למצות טוב יותר את מי שאיתנו – 'בשיבוץ ההיברידי', 'בפסיפס', 'בדרך דוד', 'במהלך השירות', 'בשער לעתיד' ובמבט אל 'מעבר לאופק'. ועוד הרבה יותר מזה, **וקצרה היריעה מלהכיל. הייתם אלופים, אני גאה בכם.**

בשלוש השנים האחרונות למדתי באופן אישי על חשיבותה של הלכידות לחוסנו, עוצמתו וכוחו של צה"ל ושל החברה הישראלית כולה. ראינו יחד את הלוחמים והלוחמות, המשרתים והמשרתות, באים מכל השורות ומכל השכבות, מהארץ ומחו"ל, מהמרכז ומהפריפריה, גברים ונשים, יהודים ומיעוטים, חרדים, מתנדבים, שומרי תורה ומצוות ומי שאינם – כולם. **ביטוי מושלם של צבא-העם.** והבנתי גם לעומק, שלכידות אינה בהכרח, ואולי לא נכון שתהיה, אחידות – שהגיוון והשוני והתאמה וגם חיזוק והסללה והכוונה, ותשתית וכללים, וה'ביחד', וה'לצד' – אינן מילות גנאי, אלא ביטוי של מרכיבים בעלי עוצמה וכוח שהם גם ציווי וכורח. יש מקום גם לייחוד וככה נוכל להיות כולם יחד – **ומתוך שלא לשמה, יבוא לשמה.** מדינת ישראל וצה"ל ידעו לאורך שנים לבנות תשתיות נכונות, בחוק, במדיניות ובשכל ישר, לשירותן של מגוון רחב של אוכלוסיות, באופן שתואם את הצרכים הייחודיים שלהן, את ערכיהן, את יכולותיהן, את דרך החינוך שלהן – **את אומר החיים שלהן** – ולאפשר לכולן לשרת, אחת לצד השניה. המלאכה הזו לא תמה אבל אני מרשה לעצמי לחרוג ממנהגי **ולקבוע בפסקנות** שהיא הכרחית ואפשרית אם כולם יבואו אליה, עם תחושת היראה והאחריות הנדרשת ועם לב פתוח ונפש חפצה. **בידינו הדבר, ובנפשנו הדבר.**

מכובדיי,

בשבת הקודמת, שבסמוך אליה אמור היה להתקיים המעמד הזה, קראנו יחד בשתי פרשיות – **וזאת הברכה** המסיימת את התורה **ובבראשית** הפותחת אותה מחדש. התגלגלו הדברים ולוחות הזמנים יוצא שנדחה המועד, ואני ויפעת זכינו להיות יחד לעוד שבוע אחד, כמו שתי הפרשיות שעומדות אחת לצד חברתה, שאחת מסיימת והשניה מתחילה, **ואין מילה אחת מיותרת, שאומר הבעל קורא, בין זו לבין רעותה.**

המילה **ברכה**, מלשון ברך, מקפלת בתוכה את ההתכופות כלפי מטה, את ההברכה מלשון חיבור ואת הורדת השפע אל האנשים בכלים המתאימים.

זה כל מה שניסינו לעשות בשלוש השנים האחרונות - להיות צינור שמחבר צרכים, אנשים ומעשים. וכעת פרשת '**בראשית**' - וליך יפעת עוברת אותה **זכות גדולה וחובה עצומה** לחדש את המעשים ולברוא דברים חדשים. את האדם המתאים ביותר, המוכשר ביותר והנכון ביותר לעשות את זה, **בשעה הגדולה הזו. התברכנו בך. מעוד כמה רגעים, כשאסיים את דברי, אני חייל שלך.**

לקראת סיום אני מבקש מעל במה זו לומר תודה לכל מי שצעד איתי לאורך הדרך כולה, זו הנוכחית וגם הארוכה. לכל מי ששירתי לצידו, לכל מי שפיקד עלי, לכל מי שהלך איתי באכ"א, בעשירייה, במטכ"ל, בפיקודים ובזרועות. לכל מי שחלק עליי, התווכח איתי ועמד על דעתי כשחשב שאני טועה ולכל מי שסר לדבריי, לכל עמיתי ושותפיי - היתה לי הזכות לשרת לצדכם. **תודה למפקדיי, האלוף יניב עשור והאלוף דדו בר-כליפא, ולמפקדיהם, שכולם יחד וכל אחד לחוד, נתנו לי גיבוי, חופש פעולה, עין אוהדת ומילה טובה, בכל רגע ורגע במעשה, בדיבור ובשתיקה.**

אחרי תקופה כה ארוכה של עשרות שנים אני מבקש לומר תודה מיוחדת, על אף שהיא בוודאי אינה מספקת - **לכל המשפחה שלי, חמי וחמותי**, שמסרו לי את בתם יחידתם, ומשקיעים בנו את כל מרצם ונשמתם. **לאחים שלי ולכלותיהם ולכל בנות ובני הדודים המתוקים מדבש טבעוני שלי**, שתמיד החשיבו אותי יותר ממה שאני. **לילדים שלי** - שאני אוהב אותם עד אין קץ ולא מראה ועושה בזה מספיק, והם עדיין נותנים לי אשראי בכל בוקר מחדש. **לאמא ולאבא** - שנתנו לי נשמת בחמלה והם שותפים בי יחד עם הקב"ה וכל מה שיש לי ולמדתי ועשיתי שלהם. ואידך זיל גמור. **לאשתי, אלופתי** - שבחרה בי ושאני מרגיש אהוב כשאני איתה וגם כשרחוק ממנה ושעומדת מאחורי, מלפניי ומצדדי, בכל יום, תמיד. ובלשון פרשת בראשית - **"... יעזוב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד".**

אוהב אתכם.

לפני קרוב ל-20 שנים, כשהתחלתי לנסות להתקרב ולעשות קצת תשובה, למדתי בין יתר הדברים, את משמעותן של שלוש הפסיעות הקטנות לאחר שעושה המתפלל בסוף התפילה. עמדתי על כך שהן מסמלות את העובדה שהוא יוצא בחיל וברעדה מהמקום בו עמד ודיבר עם השכינה, ושקצת לפני כן הוא יכול להוסיף בקשות משלו והלוואי ותתגשמה במלואן ובמהרה. היום, אחרי 33 שנים, אפסע בעוד דקה או שתיים לאחר ואצא מהיכל הקודש שנקרא צה"ל, **בו שירתי לצד גיבורים וגיבורות, מלאכים ומלאכיות ובו ראיתי שכינה.**

רגע לפני כן אני מבקש לנצל את הזכות, שכל שירותי חייתי לה – ולסיים, יחד אתכם, את דבריי בתפילה –

מי שברך אבותינו,
אברהם יצחק ויעקב,
הוא יברך את חיילי וחיילות צבא ההגנה לישראל
ואנשי כחות הבטחון,
העומדים על משמר ארצנו וערי אלהינו,
מגבול הלבנון ועד מדבר מצרים,
ומן הים הגדול עד לבוא הערבה
ובכל מקום שהם,
ביבשה, באוויר ובים.

יתן השם את אויבינו הקמים עלינו נגפים לפניהם!
הקדוש ברוך הוא
ישמרם ויצילם מכל צרה וצוקה,
ומכל נגע ומחלה,
וישלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידיהם.
ידבר שונאינו תחתיהם,
ויעטרם בכתר ישועה ובעטרת נצחון.

ויקים בהם הכתוב:

"כי השם אלוקי ואלוקי אבותי ההלך עמכם

להילחם לכם עם איביכם

להושיע אתכם".

ונאמר: "אמן".

עושה שלום במרומיו הוא ברחמיו יעשה שלום עלינו ועל כל עמו ישראל ואמרו אמן.